

ע"פ 9875/12/13 - אבנר מתיתיהו נגד עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייטים

ע"פ 9875-12-13 מתיתיהו נ' עיריית ירושלים
תיק חיצוני: ת. פ. 13/6042

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופט ראובן שמיע
מבקש	אבנר מתיתיהו
נגד	
משיבה	עיריית ירושלים

החלטה

בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

ברקע ההתדיינויות מצויות העובדות הבאות. ביום 8.9.13 התקיים דיון עם הצדדים בבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פאול שטרק). בהסכמת הצדדים, קבע בית משפט קמא כי צו ההריסה יכנס לתוקפו ביום 1.10.13, וכי מניין 30 הימים לביצועו יחל מיום זה, במידה והמבקש לא יפרק את המבנה עד למועד זה. ביום 27.10.13 ניתנה החלטה נוספת על ידי בית משפט קמא, במסגרתה נקבע כי הצו ניתן בהסכמה וכי אין בתביעה/בבקשה שהגיש המבקש משום עילה לביטולו. לאור זאת דחה בית המשפט קמא את התביעה/בקשה והורה על ביטול עיכוב ביצוע הצו.

לטענת המבקש, בית המשפט קמא התעלם מדבריו והתייחס לתביעתו כאל בקשה או כאל נספח להליך אחר. לדבריו, נתגלה אצלו קרע בשריר הכתף דבר המקשה מאוד על תפקודו ועל כתיבתו. לטענתו, יש לו זמן מוגבל בלבד לכתיבת הערעור ואין סיכוי שהוא יסיים אותו עד יום 12.12.13, כאשר ימלאו 45 הימים הקצובים לגשת הערעור. המבקש עותר לכך שיינתן לו לפרט את טענותיו ולהציא מסמכים רלוונטיים עד יום 26.12.13. לטעמו, שום נזק או הפסד לא ייגרם לאיש בפרק זמן קצר זה.

לטענת ב"כ המשיבה, היות והמבקש לא הרס את המבנה נשוא הצו, הצו נכנס לתוקפו וביום 27.10.13 הרסה המשיבה את המבנה. במהלך ההריסה, הוגשה לבית המשפט קמא בקשה לעיכוב ביצוע אך זו נדחתה. במצב זה, ברי כי ההליך אותם יזם המבקש הנו תיאורטי בלבד. לאור זאת, מתבקש בית המשפט לדחות את הבקשה ואת הערעור.

המבקש טען בתגובה, כי הוא לא הגיש בקשה לעיכוב ביצוע כי אם תביעה על התנהלות בלתי הולמת מצד המשיבה. לדבריו, המשיבה טוענת שהריסת עמודי הסוכה ויסודותיה נעשו בהסכמה, ברם, הפסק ניתן אך ורק לגבי הסוכה ולא בקשר למסד הסוכה שעמד על מקומו גם בשנים עברו. לטענתו, הצו ניתן אך ורק לגבי הסוכה, שנבנתה ופורקה במועד

עמוד 1

על ידו, ולא ביחס לעמודים המתנשאים לגובה רצפת הבית והמוצבים שם במשך כל השנה מזה שנים רבות ואשר עליהם הוא מרכיב מידי שנה את סוכתו. לטעמו, אין מדובר בדבר תיאורטי כי אם בנזק מתמשך, שכן בניית הסוכה הנה דבר שחוזר על עצמו מידי שנה. בית המשפט מתבקש לתת ארכה של שלושה שבועות בלבד להגשת הערעור, שכן ספק אם יעמוד בכך המבקש לאור זמנו המצומצם.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

הפסיקה לעניין הארכת מועד להגשת ערעור במסגרת ההליך הפלילי, קובעת כאמור:

"מבקש הארכה אמנם אינו נדרש להציג "טעם מיוחד" לכך (אמת המידה הנוהגת בהליכים אזרחיים), אולם עליו להוכיח "טעם ממשי המניח את הדעת" לאיחור בהגשת ההליך. בהקשר זה, ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.7.2006))." בש"פ 4106/12 ערן חיים פרץ נ' מדינת ישראל (30.5.12).

בעניינינו, הבקשה להארכת מועד הוגשה ביום 4.12.13 במסגרת מניין הימים הקבוע להגשת הערעור (בהתחשב בכך שהחלטה בעניינינו ניתנה ביום 27.10.13. במקרה דנן, שקלתי את משך הארכה לה עותר המבקש, וכן שקלתי בחשבון את העובדה שהמבקש מיוצג על ידי עצמו, נסיבותיו האישיות של המבקש, וכן המסמך הרפואי שהגיש המבקש התומך בטענתו בדבר פגיעה בכתף. בנסיבות אלה, שוכנעתי בנסיבות העניין שמתקיים בעניינינו טעם ממשי המניח את הדעת המצדיק מתן ארכה.

הבקשה אפוא, מתקבלת.

המבקש יגיש את ערעורו עד יום 23.2.14.

ניתנה היום, ט' אדר תשע"ד, 09 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.

ראובן שמיע, רשם